

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **L. Š.**, zastoupený JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 7, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2008, č. j. 57 Ca 16/2008 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 1. 2008, č. j. JMK 164577/2007, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 22. 10. 2007, č. j. SMUZN 12557/2007 Sv, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 29. 6. 2007 v 17:42 hod. na silnici II. třídy č. 408 před obcí Křhovice, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Opel Vectra, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec, neboť radarovou kontrolou mu bylo naměřeno 107 km/h v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 procenta, tedy bylo jako nejnižší skutečná rychlost jeho vozidlu naměřeno 103 km/h, dále se na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření, zda nebyl při jízdě ovlivněn alkoholem, a spáchal tím přestupek dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a současně přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích. Za tyto přestupky mu byla dle § 22 odst. 4 ve spojení s § 12 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta v částce 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců, jakož i povinnost vyplývající z § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uhradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku v částce 1000 Kč. Výše uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně byla žaloba podaná žalobcem proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta.

Žalobce (stěžovatel) napadá kasační stížností ze dne 24. 9. 2008 rozsudek krajského soudu, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť má za to, že Krajský soud v Brně nesprávně posoudil právní otázku krajní nouze, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné. Stěžovatel namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru o tom, že v posuzované věci nebyly naplněny podmínky pro vyloučení protiprávnosti jednání stěžovatele z důvodu krajní nouze podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Podle stěžovatele se v daném případě jednalo o přípustnou pomoc v krajní nouzi, kdy k jednání v krajní nouzi je oprávněn i ten, jehož vlastní zájmy nejsou bezprostředně ohroženy. Dále došlo dle stěžovatele i k naplnění podmínky existence nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem, podmínky proporcionality, přičemž následek způsobený odvrácením nebezpečí nebyl zřejmě stejně závažný než ten, který hrozil.

Stěžovatel uvádí, že dne 29. 6. 2007 vezl svou družku paní J. P. z místa bydliště v D. do nemocnice do Znojma, neboť se její zdravotní stav toho dne natolik zhoršil, že ji bylo nutno odvézt k okamžitému lékařskému vyšetření. Paní P. trpí vážným psychickým onemocněním, schizoafektivní poruchou depresivního typu, která u ní vyvolává poruchy vnímání reality, vede k iracionálnímu chování a narušeným emočním reakcím. Její stav vyžaduje dlouhodobé léčení, vyžaduje časté, mimořádné kontroly a konzultace s lékařem a časté hospitalizace, zejména pokud se její stav zhorší. Léčba vyžaduje klidné prostředí a ochranu před stresujícími faktory a neustálou pozornost blízkých osob pro případ, že by upadala do celkového stavu apatie. Stěžovatel uvádí, že byl nucen odvézt svou družku do nemocnice, a to přestože v ten den již požil alkohol. Tuto situaci nemohl vyřešit jiným způsobem, protože jeho družka by nejela do nemocnice s nikým jiným - ani sanitním vozem, natož vozem cizím.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nepřihlédl k obsahu stěžovatelem předložených lékařských zpráv MUDr. P. ze dne 16. 7. 2007, ze dne 4. 10. 2007 a ze dne 13. 3. 2008, ze kterých dle jeho názoru vyplývá, že v předmětný den bylo nutné převést paní P. k lékařskému ošetření do nemocnice ve Znojmě. Z jejich obsahu stěžovatel dovozuje, že jediným způsobem, jak mohla být jeho přítelkyně dopravena do Znojma k lékařskému ošetření, byl odvoz vozem se stěžovatelem, a nikoliv, jak krajský soud uvedl v odůvodnění rozsudku, aby o odvoz byl požádán některý známý či soused, nebo aby byl zavolán taxík nebo sanitka, neboť k nim cítí paní P. z důvodu svého onemocnění vztah nedůvěry a jednoduše by k nim do vozu nenastoupila. Podle stěžovatele není správná ani argumentace krajského soudu, podle kterého mohla paní P. nebo stěžovatel sdělit policistům, v jakém stavu se nacházela, a oni by poté mohli zařídit její odvoz k lékařskému ošetření. To bylo v dané chvíli s ohledem na psychický stav paní P. vyloučeno. Stěžovatel dále zpochybňuje i další závěr krajského soudu, jenž shledal nelogickým tvrzení paní P., že po provedené silniční kontrole již do nemocnice ve Znojmě nejela, jelikož by ji jistě hospitalizovali a stěžovatel, kterému byl během silniční kontroly odebrán řidičský průkaz, by se neměl jak dostat domů do D. Krajský soud k tomu uvedl, že pokud by paní P. odjela z místa kontroly policií do nemocnice, jistě by stěžovatel neřešil, jak se dostane zpět domů, což by bylo možno vyřešit hromadnou dopravou, vozem taxi, nebo pomocí známých či rodiny. Tento argument je dle stěžovatele chybný, neboť dle jeho názoru soud nemůže posuzovat podle logiky výpověď člověka, který není duševně zdravý.

Stěžovatel dále napadl rozsudek krajského soudu i z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť dle jeho názoru správní orgán vyšel při rozhodování ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisu, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel zpochybňuje skutkové závěry, ke kterým dospěl správní orgán při rozhodování o vině stěžovatele za spáchání přestupku a namítá, že se soud nevypořádal s jeho tvrzením, že mu správním orgánem I. stupně nebyl předložen žádný důkaz o tom, že rychlost překročil a že poté nadýchal 2,04 ‰ alkoholu v krvi. Stěžovatel namítá, že ve správním spise

nebyly v době projednávání přestupků žádné důkazy svědčící o tom, že překročil nejvyšší povolenou rychlost, a o tom, že u něj byla zjištěna přítomnost alkoholu v krvi. Stěžovatel údajně takové důkazy vlastně doposud neviděl, jak uvádí v kasační stížnosti. Skutková podstata, ze které žalovaný a správní orgán první instance při svém rozhodování vycházeli, tak dle názoru stěžovatele nemá oporu ve spisu.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel namítá také kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť má za to, že se krajský soud s jeho výše uvedenými námitkami, které uplatňoval již v žalobě, nedostatečně vypořádal a některé jeho argumenty zcela opominul, považuje tedy rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a nemohl jí přisvědčit. Krajský soud se žalobními námitkami podrobně zabýval na str. 21 až 25 napadeného rozsudku, přičemž je z této části odůvodnění zřejmé, proč neshledal v dané věci podmínky pro uplatnění institutu krajní nouze a proč se zároveň domníval, že závěry správních orgánů o tom, že stěžovatel spáchal výše uvedené přestupky, mají oporu v provedeném dokazování. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval ve své judikatuře, povinností krajského soudu je vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi uplatněnými žalobními body, nikoliv nutně reagovat na každý dílčí argument či tvrzení žalobce, a to zvláště za situace, kdy je zřejmé, že se stěžovatel svými tvrzeními snaží složitě konstruovat, že jednal v krajní nouzi, ačkoliv, jak bude dále vysvětleno, takové verzi reality skutkové okolnosti dané věci, tak jak vyplynuly z provedených důkazů, zjevně neodpovídají.

Svou stěžejní námitkou napadá stěžovatel právní závěr krajského soudu o tom, že v souzené věci nebyly naplněny podmínky jednání v krajní nouzi podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, které by vylučovaly protiprávnost jednání stěžovatele, byť by jinak vykazovalo znaky přestupků dle § 22 odst. 1 písm. d) a dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích.

Podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací „*nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak*“.

Pro trestnost přestupků platí obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. V této souvislosti lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS, ve kterém zdejší soud mimo jiné konstatoval, že „*trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů*“ a že „*pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu*“. Názor, že odpovědnost za správní delikty a delikty trestní je vystavěna na stejných principech, byl potvrzen i rozšířeným

senátem zdejšího soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS. Z judikatury trestních soudů (např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 9. 1989, sp. zn. 7 Tz 17/89, a ze dne 16. 8. 1971, sp. zn. 3 Tz 54/71, publikované pod č. 17/1991 a pod č. 26/1972 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČR) dále vyplývá, že k činu v krajní nouzi je oprávněn zásadně každý, tedy i ten, jehož zájmy v konkrétním případě ohroženy nejsou (pomoc v krajní nouzi).

K vyloučení protiprávnosti jednání jinak vykazujícího znaky přestupku musí být v souladu s § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích splněny tři základní podmínky, kterými jsou (1) existence nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, (2) skutečnost, že tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil (podmínka proporcionality), (3) a že toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. V daném případě je nutno posuzovat naplnění podmínek krajní nouze ve vztahu k oběma přestupkům, které jsou stěžovateli kladeny za vinu, a to zvláště ve vztahu k přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích spočívajícím v odmítnutí lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu v těle stěžovatele, a ve vztahu k přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel byl uznán vinným pouze výše uvedenými přestupky, ale nikoliv přestupkem spočívajícím v řízení vozidla pod vlivem alkoholu podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Tuto skutečnost uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně již žalovaný.

Stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu a žalovaného, že v daném případě nebyly naplněny podmínky krajní nouze. Stěžovatel v podstatě tvrdí, že jeho jednání bylo možno objektivně ospravedlnit špatným zdravotním stavem paní P., neboť její stav se odpoledne dne 29. 6. 2007 natolik zhoršil, že bylo nutné ji dopravit do nemocnice ve Znojmě, přičemž nemohla být do nemocnice dopravena jakýmkoliv jiným způsobem než tak, že ji stěžovatel vezl svým vozidlem, ač si byl vědom, že toho dne již požil alkoholický nápoj. Tato argumentace stěžovatele existencí krajní nouze tak směřuje primárně proti tomu, že by se stěžovatel dopustil přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla v době, kdy byl pod vlivem alkoholu. Jelikož však stěžovatel nebyl uznán vinným spácháním takového přestupku, je tato námitka z tohoto hlediska irelevantní. Nicméně správní orgány i krajský soud posuzovaly tuto námitku stěžovatele také z toho hlediska, zda tyto skutečnosti nenaplnily podmínky krajní nouze i ve vztahu k přestupkům, které mu jsou kladeny za vinu, tedy k otázce, zda byl oprávněn v situaci, kdy odvážel dle svého tvrzení svou přítelkyni do nemocnice, překročit povolenou rychlost jízdy, a posléze, zda byl oprávněn odmítnout podstoupení lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi, aby mohl ihned v jízdě do nemocnice pokračovat.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním závěrem krajského soudu i správních orgánů, že podmínky krajní nouze v posuzovaném případě splněny nebyly. K naplnění podmínky existence nebezpečí přímo hrozícímu zájmu chráněnému zákonem uvedl krajský soud, že sice nepochybně, že stav paní P. nebyl v uvedené době dobrý, nicméně z provedených důkazů a zejména ani ze stěžovatelem předložených lékařských zpráv nevyplývá, že by stav paní P. v době předmětného jednání stěžovatele byl natolik špatný, že by nebylo možné řešit tuto situaci jinak, než aby ji stěžovatel vezl sám svým vozidlem. O tom, že tomu tak nebylo, svědčí totiž především skutečnost, že poté, co již stěžovatel nemohl sám po provedení silniční kontroly řídit vozidlo, ujala se řízení sama paní P., která pokračovala v jízdě směrem do Krhovic a sama vozem také odjela domů zpět do D.. Navíc, přestože byla podle tvrzení stěžovatele situace paní P. natolik vážná, že jí hrozilo bezprostřední nebezpečí na zdraví či životě, nakonec k její hospitalizaci toho dne vůbec nedošlo. Paní P. byla přijata k léčení do nemocnice dle lékařské zprávy MUDr. P. ze

dne 16. 7. 2007 až čtyři dny poté, tedy dne 3. 7. 2007. Skutečnosti tvrzené stěžovatelem o závažnosti stavu paní P. nevyplývají ani z lékařských zpráv MUDr. P. ze dne 4. 10. 2007 a ze dne 13. 3. 2008, neboť ty se vyjadřují pouze k jejímu zdravotnímu stavu v době na přelomu září a října 2007, resp. obecně k charakteru jejího onemocnění. Ani tyto důkazy tak nenasvědčují tomu, že v době, kdy došlo k předmětnému jednání, byl stav paní P. natolik závažný, že by nebylo možno zabránit ohrožení zdraví a života paní P. jiným způsobem. K naplnění podmínky existence nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem tak podle Nejvyššího správního soudu nedošlo ani ve vztahu k odmítnutí lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu v těle stěžovatele, tím méně pak u překročení nejvyšší povolené rychlosti, kdy by muselo z předložených důkazů vyplývat, že stav paní P. byl dokonce natolik akutní, že by k ochraně jejího života a zdraví nepostačoval převoz do nemocnice rychlostí do 90 km/h.

Možnost jednání v krajní nouzi je dále podmíněna tím, že nebezpečí nebylo možno za daných okolností odvrátit jinak (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 25. 9. 1989, sp. zn. 7 Tz 17/89, uveřejněné pod č. 17/91 Sb. NS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 2 As 63/2008 - 83, www.nssoud.cz). V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který dovodil, že stěžovatel mohl odvrátit nebezpečí, i pokud by přímo hrozilo zájmu chráněnému zákonem, tj. zájmu na ochraně zdraví jeho přítelkyně, i jinak, než překročením nejvyšší povolené rychlosti a odmítnutím lékařského vyšetření po výzvě policisty. Přivoláním záchranné zdravotnické služby by se stěžovatel nepochybně domohl včasné a kvalifikované lékařské pomoci, přičemž by neuvedl v nebezpečí ostatní účastníky silničního provozu překročením nejvyšší povolené rychlosti (Nejvyšší správní soud pomíjí, že stěžovatel navíc sám připustil, že řídil pod vlivem alkoholu, neboť toto jednání nebylo stěžovateli prokázáno právě proto, že se nepodrobil lékařskému vyšetření, a byl tedy shledán vinným a potrestán za jiný přestupek). Stěžovatel se mohl stejně tak dobře obrátit i na některého ze známých, příbuzných, přičemž sám mohl paní P. do nemocnice doprovázet, čímž by mohl snížit případné riziko zhoršení jejího zdravotního stavu. Tvrzení stěžovatele o tom, že by paní P. do jiného vozu než do jeho vozu nenastoupila, nemá oporu v provedeném dokazování. Ošetřující lékař MUDr. P. sice uvedl ve své zprávě ze dne 13. 3. 2008, že ji k ambulantním vyšetřením vozil vždy pouze stěžovatel, nicméně z toho nevyplývá, že by doprava paní P. do nemocnice k ošetření s někým jiným než stěžovatelem byla vyloučena. Navíc, jak vyplývá z protokolu o výsledku paní P. ze dne 3. 10. 2007, po příjezdu domů si vzala léky, byť se jednalo o nejvyšší možnou dávku, a poté již zůstala doma. Tímto způsobem tedy došlo k odvrácení rizika hrozícího paní P. i bez toho, aby musela být ihned převezena k ošetření do nemocnice ve Znojmě.

Jak již bylo řečeno, z argumentace stěžovatele vůbec nevyplývá, proč bylo nutné jet rychlostí vyšší než zákonem povolenou. K naplnění podmínky subsidiarity krajní nouze nedošlo ani ve vztahu k odmítnutí lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu po výzvě policisty. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby na výzvu policisty toto vyšetření podstoupil, přičemž odvoz paní P. mohl být dále zajištěn např. záchrannou lékařskou službou nebo o jeho zajištění mohl stěžovatel skutečně požádat přítomné policisty, pokud byl stav paní P. skutečně tak akutní, jak stěžovatel tvrdí. Namísto toho stěžovatel přítomné policisty o údajném účelu jízdy a zdravotním stavu paní P. vůbec neinformoval (a to ani v situaci, kdy si policisté ověřovali, zda je paní P. schopna převzít řízení vozidla) a odmítnutí lékařského vyšetření nijak nezdůvodnil. Paní P. ve své výpovědi uvedla, že do Znojma již nejeli, neboť by se obávala, že by se poté stěžovatel nedostal sám domů. To nevylučuje možnost, aby se stěžovatel po provedení lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu dostal domů hromadnou dopravou, vozem taxi nebo si přivolal některého ze známých či přátel. Stěžovatel v kasační stížnosti naproti tomu uvádí, že do znojemské nemocnice již poté nejeli, jelikož se paní P. další cesty obávala. Pokud by tomu tak bylo a paní P. by nemohla

pokračovat dále sama v cestě do nemocnice vozem, je možné jen znovu zopakovat, že mohla být do nemocnice odvezena např. záchrannou službou, kterou bylo možno vždy přivolat. Stěžovatel se tak mohl podrobit lékařskému vyšetření, aniž by tím došlo k ohrožení zdraví paní P. a pokud tak neučinil, nejednal za podmínek krajní nouze.

Poslední podmínkou krajní nouze je zachování vztahu proporcionality mezi následkem, který hrozil zájmu chráněnému zákonem, a následkem, který byl způsoben odvrácením nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem. Podle požadavku proporcionality nesmí být způsobený následek zřejmě stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil. Naplnění této podmínky již není třeba hodnotit, neboť postačuje nenaplnění i jen jediné podmínky pro jednání v krajní nouzi.

Při posouzení toho, zda stěžovatel svým jednáním skutečně naplnil všechny podmínky jednání v krajní nouzi podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, dospěl tedy Nejvyšší správní soud (ve shodě s krajským soudem) k závěru, že nikoli, neboť nebyla dána podmínka existence nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem ani podmínka subsidiarity, tj. za daných okolností bylo možno případně nebezpečí odvrátit i jinak. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatele, že jednal v krajní nouzi. Krajský soud uvážil všechny podmínky pro posouzení jednání v krajní nouzi a náležitým a srozumitelným způsobem odůvodnil, proč je přesvědčen, že stěžovatel podmínky pro uplatnění krajní nouze nesplnil.

Další stížní námitkou napadá stěžovatel především závěr krajského soudu, podle něhož mají skutková zjištění správních orgánů oporu ve správním spisu. Podle jeho tvrzení neobsahoval správní spis v době rozhodování správního orgánu žádné důkazy svědčící o tom, že v předmětné době překročil nejvyšší povolenou rychlost a že u něj byla orientační dechovou zkouškou zjištěna přítomnost alkoholu v krvi.

Nejvyšší správní soud této stížní námitce nepřisvědčil, neboť stejně jako krajský soud shledal, že správní orgán I. stupně provedl řádné dokazování a věc po skutkové stránce správně zhodnotil. Důkazy obsažené ve správním spisu poskytují dostatečný podklad pro závěr, že se stěžovatel dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu.

Skutečnost, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost, byla správním orgánem I. stupně prokázána nejen na základě obsahu samotného oznámení přestupku Policií České republiky ze dne 29. 6. 2007, č. j. ORZN-10005/PŘ-07-2007, ale i k němu přiloženého záznamu o přestupku, který obsahuje snímek vozidla řízeného stěžovatelem pořízený silničním radarovým rychloměrem s vyznačením času měření a naměřené rychlosti 107 km/h (není tedy pravda, že by správní orgán vycházel pouze z údaje zapsaného policisty), jakož i z bezrozporných výpovědí tří svědků: npor. P., pprap. Š. a nstržm. P. Správní orgán vyšel i z toho, že sám stěžovatel připustil ve svém vyjádření při ústním projednání přestupků dne 27. 8. 2007, že nejvyšší povolenou rychlost překročil.

Pokud jde o související námitku, že stěžovateli nebyly předloženy důkazy o tom, že výsledek provedené orientační dechové zkoušky byl pozitivní, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tuto skutečnost (tj. pozitivní výsledek dechové zkoušky) je třeba posuzovat z hlediska přestupků, které stěžovatel podle správních orgánů spáchal. Stěžovatel nebyl správním orgánem uznán vinným přestupkem spočívajícím v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, nýbrž tím, že se v rozporu s povinností, jež mu ukládá § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), odmítl na výzvu policisty podrobit lékařskému vyšetření, zda nebyl při jízdě ovlivněn alkoholem, a tím spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. K tomu

je třeba konstatovat, že § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu původně stanovil povinnost řidiče „*podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem*“. Povinnost podrobit se odběru krve nebo moči tedy vznikla řidiči až v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 8 As 11/2007 - 56, www.nssoud.cz). Novelou provedenou zákonem č. 226/2006 Sb. byla ovšem dikce daného ustanovení s účinností od 1. 7. 2006 změněna tak, že povinností řidiče bylo „*podrobit se na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*“. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, který v § 16 rozlišuje orientační vyšetření, které provádí mj. Policie České republiky, a lékařské vyšetření, které provádí k tomu způsobilé zdravotnické zařízení. Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu (tj. zákona o silničním provozu) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Byť tedy právní úprava účinná v době spáchání předmětného přestupku již striktně nevázála povinnost podrobit se lékařskému vyšetření na výsledek dechové zkoušky, je třeba v daném případě navíc konstatovat, že tento pozitivní výsledek byl u stěžovatele spolehlivě prokázán. Tato skutečnost totiž vyplývá z obsahu oznámení přestupku Policií České republiky ze dne 29. 6. 2007, č. j. ORZN-10005/PŘ-07-2007 a zejména z k němu přiloženého výtiskového výsledku orientační dechové zkoušky provedené přístrojem Dräger dne 29. 6. 2007 obsahujícího i naměřený údaj 2,04 % promile a také z výpovědi tří policistů, kteří byli při provádění dechové zkoušky přítomni. Navíc i sám stěžovatel připustil ve svém vyjádření při ústním projednání přestupků dne 27. 8. 2007, že vozidlo řídil po požití alkoholického nápoje. Stěžovateli tak v každém případě vznikla povinnost se na výzvu policisty podrobit lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu v jeho organismu a pokud ji odmítl, dopustil se tím protiprávního jednání.

Nejvyšší správní soud tedy shledal, že skutkové závěry správních orgánů o tom, že jednání stěžovatele naplňuje skutkové podstaty uvedených přestupků, jasné vyplývají z provedené dokazování a mají tak oporu ve spise. Ani kasační stížností napadenému rozsudku krajského soudu, který se s těmito závěry s obdobnou argumentací ztotožnil, nemá tedy Nejvyšší správní soud v tomto ohledu co vytknout.

Pokud jde o stížní námitku, podle níž stěžovateli nebyly důkazy o pozitivním výsledku dechové zkoušky a o překročení nejvyšší povolené rychlosti vůbec předloženy, odkazuje Nejvyšší správní soud na obsah správního spisu. Podle protokolů o výsleších svědků P., Š. a P. ze dne 3. 10. 2007 byl stěžovatel jejich výslechu přítomen a měl tak možnost se s jejich výpověďmi seznámit, vyjádřit se k nim a klást svědkům dotazy. V protokolu ze dne 3. 10. 2007 o vyjádření k doplnění spisového materiálu dle § 36 správního řádu pak stěžovatel uvedl, že byl těmito svědeckým výpovědím přítomen a nemá k nim co dodat. Pokud jde o další důkazy, kterými jsou oznámení přestupku Policií České republiky ze dne 29. 6. 2007, č. j. ORZN-10005/PŘ-07-2007 a k němu přiložený výtisk s výsledky orientační dechové zkoušky přístrojem Dräger ze dne 29. 6. 2007, úřední záznam o provedení dechové zkoušky ze dne 29. 6. 2007, záznam o přestupku a ověřovací list č. 163/05 ze dne 31. 10. 2005, ty byly správnímu orgánu I. stupně doručeny dne 20. 7. 2007 a jak vyplývá z titulního listu správního spisu, do spisu také neprodleně založeny. Stěžovatel ničím nedoložil své tvrzení, že se s těmito listinami nemohl seznámit, a ani obsah samotného správního spisu nevyvolává jakékoli pochybnosti o tom, že tyto listiny byly ve spise od počátku založeny. Stěžovatel tak měl možnost již v průběhu řízení před správním orgánem I.

stupně kdykoliv využít svého právo do těchto listin v souladu s § 38 správního řádu nahlédnout, případně se k jejich obsahu vyjádřit, o čemž byl také poučen již v oznámení o zahájení správního řízení a v předvolání k ústnímu projednání přestupku ze dne 2. 8. 2007 a poté v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu i ve vyzoomění o doplnění spisového materiálu ze dne 10. 9. 2007. Do protokolu o ústním jednání ze dne 27. 7. 2007 stěžovatel uvedl, že byl dle § 36 správního řádu seznámen s podklady a se způsobem zjištění přestupku a nežádá doplnění před vydáním rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak námitku stěžovatele, že mu nebyly předloženy důkazy o pozitivním výsledku dechové zkoušky a o překročení nejvyšší povolené rychlosti, neshledal důvodnou.

Stěžovatel dále dodatečně předložil Nejvyššímu správnímu soudu přípis veřejného ochránce práv ze dne 24. 3. 2009, sp. zn. 6045/2008/VOP/MK, který se má dle jeho tvrzení týkat porušení právních předpisů při rozhodování správního orgánu ve věci, která je předmětem kasační stížnosti. V přípise je uvedeno, že veřejný ochránce práv obdržel vyjádření vedoucího odboru dopravy Městského úřadu Znojmo ke zprávě o výsledku šetření podnětu stěžovatele. Podle sdělení veřejného ochránce práv v tomto vyjádření vedoucí odboru dopravy připustil pochybení Městského úřadu Znojmo v tom smyslu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo nedostatečné, a to především ve směru jeho rozšíření o úvahy vedoucí k zamítnutí žádosti stěžovatele. Z podání stěžovatele však není jasné, jakým způsobem se předložený přípis dotýkal souzené věci, případně jaké skutečnosti chtěl stěžovatel předloženým přípisem veřejného ochránce práv prokazovat. Ani z obsahu samotného přípisu veřejného ochránce práv pak nevyplývá, v jaké věci a z jakých důvodů se stěžovatel na veřejného ochránce práv obrátil a jaká žádost stěžovatele byla Městským úřadem Znojmo zamítnuta. Uvedené podání stěžovatele tedy nemohlo nic změnit na výše uvedených závěrech Nejvyššího správního soudu v této věci.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že uplatněné kasační námitky nejsou důvodné, nad rámec těchto námitek Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl rozsudek krajského soudu zatížen vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. listopadu 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu